

Side ere erklærede for fornuftige, og Spørgsmaalet om Toldgrændsens Ophævelse bliver ikke forkastet, men udsat. Er der da ikke mangfoldige Love, som knytte sig til forskellige Betingelser, som indtræde gradvæist, den ene efter den anden, og hvilke Ulemper skulde der ligge i, at man her først vedtager Sætterne og senere fjerner Grændsen, i hvilket Tilfælde disse Sættene vare blevne vedtagne?

Idet vi ere gaaede ud fra Usikkerheden af, at der var et Fællesorgan for det hele Monarchie, inden Toldgrændsen ophæves, har den ærede Udenrigsminister udtalt, at Fællesforfatningen nok vilde blive indført i Tiden. Det var en af de to bittere Piller, som Udlandet havde nedslugt, at en Fællesforfatnings Indførelse var erklæret nødvendig, og Ministeriet, der havde opnaaet et slikt Resultat, vilde visstnok ikke lade være at arbejde for en slikt Forfatnings Indførelse. Hertil vil jeg sige, at der maaskee var en Tid, da denne Pille ogsaa syntes bitter for Indlandet. Det havde da maaskee været umuligt at komme til en Forsoning mellem Ind- og Udlandet angaaende denne Pille. Men, skal det, at denne Pille tidligere syntes bitter for Udlandet, nu være en Grund til at lade den ligge saalænge, at den muligvis ganske taber sin Bitterhed, idet den slet ikke bliver benyttet? Ja, siger den ærede Udenrigsminister, Tiderne ere vanskelige for at indføre en Forfatning af denne Art; men naar blive de gode, naar blive de heldige? Skulle vi oppebie det Dieblis, som Enhver efter sine individuelle Anskuelser maa ansee for gunstigt? Hvor finde vi da nogen Grændse? Hvilken Regel skulle vi da følge? Det er en aldeles ubestemt, fjern Fremtid, der her foreholdes os. Naar Udvalget har fremhævet, at vi for Dieblisset ikke havde nogen anden Genhed imellem Monarchiets forskellige Dele end Kongen og Geheimestatsraadet, da maa jeg bemærke, at man, naar man taler om Genhed i Staten, dog vel fornemmeligt tænker paa den lovgivende, administrative og dømmende Genhed, mindre den Slags Genhed, som den høitærede Finantsminister udhævede, og mindst troer jeg dog, at man vil kalde Genhed i Statsgjælden for en betryggende Genhed. Jeg forstaaer, at den høitærede Finantsmini-

ster, idet han afsluttede et Laan som Finantsminister, kunde ansee en saadan Genhed for meget betydningsfuld, men at Holstenerne skulde søle sig knyttede til Danmark, fordi de havde en stor Statsgjæld tilfælles med Danmark, det kan jeg ikke ret forstaae. Jeg kan forstaae, at de ønske at blive frie for at have en Statsgjæld, men at de skulde elske Genheden for at have Statsgjæld, det er ikke let at indsee. Men, siger den høitærede Minister, selv om vi havde et fælles Organ, da bliver det kun virksomt, naar — jeg troer, at han brugte det Udtryk — det har faaet graae Haar. Det skulde altsaa blive meget gammelt, førend det vilde udsolde Kraft og erholde Betydning. Men, misstjender den høitærede Finantsminister — jeg minder ham atter om, at han er folkevalgt Medlem af dette Thing, og har, lige siden 1848, havt Sæde paa Rigsdagen — misstjender han den store Betydning, som dette Organ har havt for Regjeringen i de farefulde Tider? Misstjender han, at Krigen umuligt kunde have været ført med den Styrke og den Udholdenhed, som skeet er, naar der ikke havde været et saadant Organ? Misstjender han, at Folket med langt større Redebonhed har gjort Offre, og været beredvilligt til at kæmpe til det Yderste, fordi det saae, at der var et Folkeorgan, og at Regjeringen gik Haand i Haand med det? Derfor kunne unge Organer af denne Natur ogsaa stifte deres Nytte, og vi skulle ikke kaste Brag paa dem. — Naar jeg seer disse mange frugtesløse Forsøg paa at skabe Organer for et fælles Monarchie, da falder Mythen om Niobe mig ind, der seer sine Søner falde, den ene efter den anden, og tilsidst forvandles til en Støtte; alle disse Organer døe, ligesom de træde frem, og forsvinde sporløst, og jeg frygter for, at, dersom Forsøgene længe skulle vedblive at faae samme Udfald som hidtil, da vil det være selve det constitutionelle Liv, som deler Niobes sørgelige Lod.

Den høitærede Finantsminister fandt, at Udvalget ikke havde begrundet sin Paastand, at Friheden bliver indskrænket, at Selvstændigheden bliver svækket, naar denne Lov bliver antagen. Men, dersom det er Sandhed, at den constitutionelle Udvikling under Forhold som